

[Jens Thomsen.]

værende Handelsminister og den politiske Kautionist for Handelsministeriets provisoriske Bekendtgørelse af 11. September 1935, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil sætte alle Hensyn til Side for at berøve Landbruget Ejendomsretten til den fremmede Valuta, skal jeg dog tillade mig at citere nogle faa Udtalelser af det ærede Medlem, der viser, at den Handling, som Slagteriets Bestyrelse straffes for, efter det ærede Medlems Udtalelser er fuldstændig lovlig. Nævnte Udtalelse staar i Rigsdagstidende for 1931—32 Sp. 4128 og lyder saadan:

„Ja, der kan hjemføres nogle Sterlingseidler og Marksedler, som over for den Million Pund Sterling, det drejer sig om ugentlig, ingen Rolle spiller.“

Det ærede Medlem indrømmer her, at Hjemførselspligten er opfyldt, naar man hjemtager Sterling eller Marksedler, men tilføjer, at det spiller ingen Rolle. For Slagteribestyrelsen spiller det dog den Rolle, at den blev idømt Straf, fordi den udførte den Handling, som det ærede Medlem har anerkendt som lovlig, og jeg forventer derfor det ærede Medlems Støtte til, at Bestyrelsen kan faa Adgang til Oprejsning ved Højesteret.

Slagteriets Bestyrelse opfyldte Lovens Forskrifter ved at hjemtage omtalte Tusind Pund Sterling, men den straffes, fordi den ikke har hjemført de Tusind Pund. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han finder aldeles klar og utvetydig Hjemmel i Loven til at straffe Borgerne ved saadanne Fortolkningsskud. Jeg skal senere vende tilbage til dette Spørgsmaal og vise, hvilke Krav om Klarhed i Loven ansete Jurister forlanger, for at det kan være forsvarligt at idømme Straf. Det forekommer mig, at Bestyrelsen er idømt Straf efter saa uklar en Lovhjemmel, at Ministeren burde vise saa stor Retfærdighedssans, at de hæderlige Mænd kunde faa deres Strafansvar bedømt af Højesteret.

Det var da ogsaa en almindelig Opfattelse til at begynde med, at denne Sag maatte finde sin endelige Afgørelse ved Højesteret. Jeg er klar over, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil gaa gennem baade Ild og Vand for at forsvare sin Gerning som Kautionist for Provisoriet af 11. September 1935.

Hensigten med denne provisoriske Bekendtgørelse var nemlig at berøve Landbruget Ejendomsretten til dens lovligt erhvervede Valuta. Efter almindelig Sprog-

brug er Ordet „hjemføre“ Udtryk for en bestemt Handling, som der rent sproglig ifølge Ordbøgerne ikke kan tilkobles Fortolkning. Vil man have et Ord til at dække „hjemføre“ og „aflevere“, kan Ordet „overføre“ til dansk Valuta benyttes, men man maa gaa ud fra, at Hjemførselspligten er opretholdt i de forskellige Valutalove for at hindre Kapitalflugt. Dette fremgaar ogsaa deraf, at Hjemførselspligten omfatter baade Penge, Checks, Veksler og Værdipapirer. Omveksling af Penge og Checks skal ske gennem Nationalbanken, men der er ingen, der paastaar, at Værdipapirer, der er hjemført, skal afleveres til Nationalbanken, og deri er der netop et Bevis for, at Ordet „hjemføre“ betyder denne ene Handling at tage Værdipapirerne og Pengene hjem til Danmark.

Jeg maa bede ærede Medlemmer forstaa det afgørende i dette Forhold. Hjemførselspligten omfatter baade Penge, Checks, Veksler og Værdipapirer. Var der et Modsetningsforhold mellem Hjemførsel og Hjemtagning, skulde Loven have krævet Hjemførsel for Penge, Checks og Veksler og kun Hjemtagningspligt for Værdipapirer, men der skelnes ikke mellem disse Udtryk, og saa kan man ikke forlange, at Hjemførselspligten ogsaa skal betegne Aflevering, naar det drejer sig om Checks og Veksler i Modsetning til Værdipapirer og Penge-sedler. Værdipapirer er der, som sagt, ingen, der har forlangt afleveret til Banken, og Pengesedler har det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagt god for.

Det er derfor ganske urimeligt, at Handelsministeriet vil fortolke Ordet „Hjemførsel“ som ogsaa omfattende Aflevering. Men ikke nok dermed. Paa Grundlag af en saadan urimelig Fortolkning vil man paaføre lovlydige Borgere Straf. Det maatte snarere være Regeringen og Rigsdagen, der skulde straffes, naar de skriver Lovene saadan, at almindelige Mennesker ikke forstaar dem, ja, ikke nok dermed, men selv de fineste Jurister forstaar dem ikke. Ved et nøje Studium af Spørgsmaalet har ogsaa højt ansete Jurister forskellig Opfattelse af Hjemmelen for Straf.

Jeg skal i denne Forbindelse tillade mig at citere et Stykke i „Berlingske Tidende“ for 27. September 1935 fra autoritativ juridisk Side. Om Afleveringspligten siger vedkommende:

„Rigsdagen har taget udtrykkelig Afstand fra Afleveringspligten og ophevet denne ved Loven af 30. Maj 1932, og at herefter kun Hjemførselspligten bestaar over for den udenlandske Valuta.“